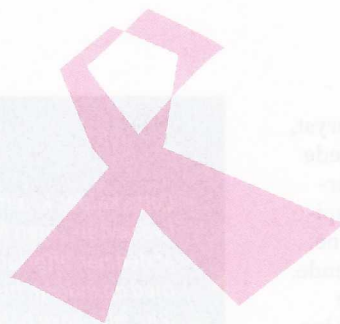

A close-up portrait of a woman with short, light brown hair, wearing black-rimmed glasses and a bright green jacket over a white shirt. She is smiling and looking slightly to the right. The background is a soft, out-of-focus grey.

Lotte bekæmpede brystkræften med humor

Mens kampen stod på, var humoren Lottes våben. Først da det ene bryst, håret og underlivet var væk, gik det op for hende, hvor tæt hun havde været på at dø fra sine børn. Så kom nedturen, men også ønsket om at skabe et fællesskab for andre kvinder i samme situation.

AF MARIE VARMING FOTO: SARA SKYTTE

"Dit navn og CPR-nummer," melder sygeplejersken ved computeren. Uden at kigge op modtager hun de to ord og 10 cifre fra Lotte Seheim, som står i døråbningen i bar overkrop.

"Vi skal have lavet en mamмоgrafi i dag af begge dine bryster."

Lotte går hen til sygeplejersken og prikker hende på skulderen.

"Synes du ikke, vi skal nøjes med det højre," spørger hun, og langt om længe kigger kvinden op fra skærmen og bryder ud i et smil.

"Jo, når nu det venstre ikke findes mere, så er det nok bedst."

– Jeg fik diagnosen i 2008, og

14 dage efter var jeg opereret, fortæller Lotte Seheim, som i dag er 47 år.

– Men jeg havde altså ikke klaret noget af det uden humoren, tilføjer hun hurtigt.

*Jeg råber
"hvad så,
skaldepander"
til dem, og
pludselig
kigger alle
kvinder i hele
lokalet*

KROPPEN SNØD MIG

Blot 78 kvadratmeter med tilhørende grønne omgivelser i en vestkøbenhavnsk haveforening danner rammen om Lottes liv med sine tre børn. De bor småt, men det er ikke noget, Lotte tænker over til dagligt. Med det hun har været igennem er det at kunne nyde et glas isvand, sine børn og solens stråler noget, der er langt mere dyrebart end at bo stort.

– Jeg var lige begyndt at løbe-træne, men jeg syntes, jeg havde så ondt ved det ene bryst og underarmen, så jeg gik til læge, husker Lotte. Det viste sig da også, at

Om Lotte

Alder: 47 år.

Privat: Fraskilt, tre børn.

Profession: Livsnyder, journalist, ordmager og indehaver af LivJa.

Bopæl: Brønshøj.

Se mere: livja.dk

Lotte havde en stor knude i det ene bryst, som allerede var godt i gang med at æde sig ind i hendes lymfesystem under armen. Hendes eneste tanke var, at hospitalet måtte have byttet om på prøverne. Brystkræft ... det kunne ikke være hende.

– Jeg havde et lederjob, tre skønne børn, og jeg syntes i det hele taget, at jeg havde ret godt styr på livet. Hvordan kunne jeg have haft så lidt styr på min krop? Lægen mente, knuden kunne have været på vej i op til fem år. Min krop havde virkelig taget røven på mig. Jeg gik til læge og følte mig totalt rask den ene dag, mens den næste var jeg ved at dø af brystkræft, siger Lotte.

Efter operationen kom hun i behandling i det offentlige system, hvor patienterne er reduceret til numre, og man bliver behandlet med en standardpakke. Det fik Lotte også, så da de tre måneders kemoterapi var vel overstået, kunne hun gå i "strålebunkeren" under Rigshospitalet for den sidste del af sin behandling.

Også her var humoren vigtig for Lotte, og den kom indimellem fra uventet side.

– En dag hørte jeg min datter sige i børnehaven: "Min mor får en medicin, der er så stærk, at hun ikke kan holde på håret, men hun får noget nyt til jul".

"HVAD SÅ SKALDEPANDER?"

Det var tæt på at være sandheden, for lillejuleaften 2008 var Lotte færdig med behandlingerne. For at være på den sikre side fik hun allerede året efter fjernet hele underlivet, da lægerne frygtede, at hendes kræftform kunne sprede sig til det område også.

– Jeg tænkte meget over, hvor min kvindelighed så sad. Først var brystet væk, så faldt håret af, og til sidst fik jeg fjernet æggestokke og livmoder. Men kvindeligheden sidder inde i mig. Ikke i en legemsdel. Og jeg vil altså hellere være

Lotte kalder kræften for "sit livs røvtur", men føler også, at den har efterladt hende med en indsigt, hun ellers ikke ville have haft.

Da jeg læste min journal igen, kunne jeg se, hvor tæt jeg havde været på at dø

r med et bryst end slet ikke at være her, er Lotte, hvis børn på det tidspunkt er henholdsvis tre, seks og otte år.

– Jeg talte meget med børnene om, ad der skete. Men hvordan forklarer en børn noget, som man ikke engang selv forstår?

For Lotte gav det derfor bedre mening at sidde i sin datters børnehave og lade de sgerige børn røre ved hendes glatte ved.

Og så var der jo altid humoren at ty til.

– Jeg kan huske engang, jeg gik ind på kologisk afdeling. Der sidder et helt netværelse fuld af kvinder med kræft venter på kontrolbesøg og ubehagelige skeder. Alle sidder og kigger ned, og der er dødsensstille. Pludselig får jeg øje to kvinder, jeg kender. Jeg råber ”hvad skaldepander” til dem, og pludselig græder alle kvinder i hele lokalet op, får øjenkontakt med hinanden og smiler. Det er humor, siger Lotte.

TER RØVTUR KOMMER INDSIGT

Man skulle man tro, at et efterår fuld af mørke, hospitaler og angst kunne få en ned i det sorteste hul, men til Lottes

*Der stod jeg
med mit kemo-
skaldede hoved,
og så er der altså
meget langt til en
ny bluse*

store overraskelse skete det ikke. Det gjorde det til gengæld med et brag, da hun var helbredt, og det blev forår igen.

– Da jeg læste min journal igen, kunne jeg se, hvor tæt jeg havde været på at dø. Jeg havde levet et halvt år med systemets datoer, tider og indkaldelser. Nu føltes det som at blive smidt ud fra en flyvemaskine uden faldskærm. Pludselig var der plads til alle de tanker, jeg ikke havde magtet at tænke under forløbet. Jeg fik en voldsom nedtur, men fordi man er ude af systemet og færdigbehandlet, er der ikke rigtig nogen, der tager sig af det.

Selv om sygdommen og den efterfølgende psykiske nedtur nær var ved at tage livet af Lotte for seks år siden, så har

hun lært meget om livet ved at stå ansigt til ansigt med døden.

– Det var mit livs røvtur, men det har givet mig en indsigt, som jeg ikke ville have været foruden. Jeg har for eksempel fået et nyt yndlingsord, der hedder ”pyt”. Det gør mange ting så meget lettere.

Jeg kan huske engang, jeg skulle hente min datter i børnehaven, og så står der to mødre ude foran og diskuterer længe, om den ene skal købe en bluse i grøn eller blå. Der stod jeg med mit kemo-skaldede hoved, og så er der altså meget langt til en ny bluse, siger Lotte og tøver.

– Jeg ville da ønske, at jeg var kommet lettere til den indsigt, jeg har fået, men den har givet mig meget. Jeg er til stede lige nu og her, fordi jeg var valgt at være det, siger Lotte og slår i bordet foran sig.

– Jeg har også fået et nyt motto: Hvad er det værste, der kan ske? Kan jeg dø af det, for der har jeg allerede været. ●

Lottes projekt – et fællesskab!

De udfordringer, Lotte mødte gennem sit kræftforløb – både under og efter behandlingen – blev de første spirer til hjemmesiden *livja.dk*, som er Lottes måde at hjælpe sine medsøstre på i samme situation.

- Hvert år er der cirka 4800 kvinder, der får brystkræft. Man regner med, at 60-70 procent af os går ned med flaget eller direkte får en depression efterfølgende, ligesom vi skal leve med en række senfølger, som man står ret alene med.
- Vejen gennem diagnose, behandling og frem mod en ny mening med livet er fuld af huller. Jeg ledte som en gal efter ét samlet sted at finde informationer om min sygdom, produkter der kunne lette mig i hverdagen og ikke mindst et fællesskab med andre kvinder i samme situation som jeg. Det var der bare ikke. Det vil glæde mig og være en stor ære for mig, hvis jeg kan hjælpe andre kvinder, så de ikke falder i nær så mange af de huller, som jeg gjorde, siger Lotte.

Derfor har hun skabt en portal, hvor man kan få kontakt til eksperter, spørge sine medsøstre til råds om alle de små og store ting, der følger med en brystkræftdiagnose, ligesom en webshop sælger de badedragter med proteser, som Lotte selv savnede, da hun første gang skulle på udflugt efter sådan en.

Oktober er international brystkræftmåned. I den anledning hører vi fra kvinder, der har overlevet sygdommen og har noget på hjerte. I næste uge Lotte, der tyede til humoren, da hun skulle kæmpe sin kamp.